

[Vesterager.]

Ordning, vi har. Vi har Seminarier liggende i Byerne, men vi har ogsaa Seminarier liggende ude paa Landet; herved er vi i Stand til at opdrage de unge Mennesker, der skal gaa ind i Lærergerningen, under lidt forskellige Forhold og netop derigennem dygtiggøre dem til at arbejde blandt de forskellige Befolkningsklasser, som Lærerstanden nu en Gang skal arbejde iblandt. Jeg tror, det har Betydning for adskillige, at de har levet deres Seminarietid ude paa Landet og derved er blevet fortrolige med, hvorledes de skulde arbejde, naar de kom ud i Landsby-skolerne, som jo har Brug for mange af vore Seminarister.

Hvor meget eller hvor lidt der kommer ud af Lovforslaget, skal jeg ikke profetere om. Den ærede Ordfører for Venstre vilde jo ikke have Lovforslaget til at gaa fuldstændig til Bunds, han vilde redde den lille Linie om Udsættelse, et Aars Udsættelse kunde Undervisningsministeren faa. Jeg er heller ikke uvillig til at gaa ind i alt Fald for saa meget. Det kan da ikke siges, at man fuldstændig nedsabler Lovforslaget, naar man redder i alt Fald dette, at Ministeren kan faa Lov til at faa en Udsættelse; men der er jo fra mange Sider rejst en vældig Kritik mod Nedlæggelsen af disse bestaaende Seminarier, og der er ogsaa rejst Indvendinger, stærke Indvendinger, mod Indførelsen af Dobbeltseminarier, og jeg tror derfor, at der vil gaa en ikke ringe Tid, før man kan vente dette Lovforslag op-højet til Lov — hvis det da nogen Sinde bliver det. Tiderne er ikke til disse dyre Foranstaltninger, og jeg tror heller ikke, at man i Skolekredse anser det for absolut indlysende, at det vil være et Fremskridt og en Vinding at lægge Seminarierne til Byerne og gennemføre Parallelklasser.

Jeg ser, at „Sydfyns Social-Demokrat“s Redaktør, som er Medlem af dette høje Ting, i sit Blad har skrevet et Forsvar for Skaarup Seminarium og bebrejdet en af mine Partifæller, at han ikke har gjort noget for at redde Skaarup Seminarium. Jeg skal hertil bemærke, at jeg tror ikke, min Partifælle har været taget med paa Raad, den Gang Lovforslaget blev udarbejdet. Det kom i det hele taget ganske overraskende for os, at vi blev stillet Ansigt til Ansigt med et saadant Lovforslag i denne Samling. Hvis min Partifælle, det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen, havde haft Lejlighed til at give Raad, tror jeg, han havde givet den højttærede Undervisningsminister det Raad at vente noget

med dette Forslag. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem fra Svendborg har givet dette Raad, men hvis han har det, er det i alt Fald ikke blevet fulgt.

Hvad angaar Privatseminarierne, maa de i alt Fald kræve, at de faar Klarhed over, hvad der skal ske, og at de faar Klarhed over det i en nær Fremtid. Privatseminarierne er jo ikke saa heldigt stillede som Statsseminarierne, at de udelukkende kan arbejde for Statens Midler, og derfor er det nødvendigt, at man lader Privatseminarierne vide, om den nye Seminarie-lov skal træde i Kraft, eller om der vil finde en Udsættelse Sted; der er adskillige af disse Seminarier, der allerede har forberedt sig paa at bygge, har forberedt de Forandringer, som maa gennemføres. Det ser jo ogsaa lidt mærkeligt ud, at det for at føre et Lovforslag af den Art, som vi vedtog i Fjor, ud i Livet, skal være nødvendigt at gribe til saa uhyre dyre Foranstaltninger for Statsministeriernes Vedkommende som dem, der her foreslaas. Jeg maa mene, at hvis der skal saa mange Penge til for at føre dette Lovforslag ud i Livet, kan man ikke komme udenom, at ogsaa Privatseminarierne maaske kan faa Brug for nogen Ekstrahjælp. Det er godt nok, at man henviser til, saaledes som den ærede Ordfører for Socialdemokraterne (Vilhelm Rasmussen) gjorde, at der ligger adskillige Privatseminarier i Jylland. Det ved jeg udmærket godt. Det er en Kendsgerning, som det ærede Medlem afbrød mig med at sige, men det er ogsaa en Kendsgerning, at disse Seminarier drives paa en saadan Maade, at det ikke falder mere end halvt saa dyrt ud for Staten at faa en Lærer uddannet paa et Privatseminarium som paa et Statsseminarium. Skal Seminarielovens Gennemførelse føre saa kolossale Udgifter med sig til Forandring af Statsseminarierne, kan man jo ikke vente andet, end at det ogsaa vil indvirke paa Privatseminariernes Forhold, og saa maa man vel ogsaa være forberedt paa, at der fra den Side vil komme Anmodning om at faa noget mere Hjælp, og fremfor alt maa man dog vise Privatseminarierne det Hensyn, at de faar Rede paa, hvordan Landet ligger: om Loven skal føres ud i Livet, eller om man vil vente endnu et Aar eller to. Det har baade de unge Mennesker, der forbereder sig til Seminarierne, og de 12 Privatseminarier her i Landet Krav paa at faa Svar paa inden alt for længe.

Jeg kan kun slutte, som jeg begyndte, med at beklage, at det er nødvendigt at